

őáléőá

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a **felszámoló neve, címe** felszámoló (képviseli **alperes jogi képviselőjének neve, címe**tal képviselt **alperes neve, címe** alperes ellen, megbízási díj megfizetése iránt indult perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. február 18. napján kelt 5.P.24.252/2010/115. számú ítélete ellen, a felperes 116. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, az alperest terhelő marasztalás összegét 101.493.804 (százegymillió-négyszázkilencvenháromezer-nyolcszáznégy) forintra és az elsőfokú ítéletben kitett késedelmi kamataira, az illetékköltséget 873.000 (nyolcszázhetvenháromezer) forintra, a perköltséget 3.000.000 (hárommillió) forint + Áfa összegre felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 300.000 (háromszázezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből az állam javára külön felhívásra a felperes 248.900 (kétszáznegyvennyolcezer-kilencszáz) forintot, míg az alperes 1.920.000 (egymillió-kilencszázhuszezer) forintot köteles megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes a 2010. június 10-én benyújtott keresetében az alperest 77.493.804 forint megbízási díj és kamatai megfizetésére kérte kötelezni a 2004. november 24-én kelt ügyvédi átalánydíjas megbízási keretszerződés alapján, mely az alperesi céget is magába foglaló cégcsoport és a felperes között jött létre. Az alperes ellen 2010-ben csődeljárás indult, melyben a felperes 101.493.804 forint hitelezői igényéből 1.651.350 forintot elismert követelésként, míg 75.842.454 forint vitatott követelésként visszaigazolásra került. Az alperes ellen indult felszámolási eljárást 2010. augusztus 26-án tették közzé, majd a felperes a 2010. október 5-én kelt és a felszámolóhoz október 11-én érkezett beadványában - az egyetemleges felelősségre tekintettel - bejelentette a cégcsoporthoz tartozó **cég 1** számára kiállított 975.547 forint összegű számlán alapuló hitelezői igényét, továbbá a cégcsoport cégeinek végzett munkák díját 23.437.500 forint becsült összegben azzal, hogy kerekítve azt 24.000.000 forintban jelöli meg. 2011. december 2-án a Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégiumához írt beadványában 9.Fpkh.01-11-000157/7. szám alatt a végleges hitelezői igényét 102.666.592 forintban pontosította.

A felperes a 2015. december 30-án napján érkezett 112. számú keresetmódosításában 61.768.690 forint saját tartozás, valamint a keretszerződés 3. pontjába foglalt egyetemlegességre tekintettel 42.836.244 forint (mindösszesen: 104.604.934 forint) és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 77.493.804 forint tőkét és ennek 2010. április 8. napjától a kifizetésig terjedő időre számított, a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, 700.000 forint illetékköltséget és 1.400.000 forint + Áfa összegű perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes és az alperesi cégcsoport között három év időtartamra ügyvédi megbízási szerződés, úgynevezett keretszerződés jött létre. Az érintett cégek felszámolásra kerültek és - az alperes kivételével - megszűntek. A keretszerződésben kikötött három éves határidő 2007. november 27-én eltelt, azonban a felek jogviszonya változatlan maradt, a jogi ügyek intézése a felperes részéről tovább folyt, így ráutaló magatartással a keretszerződésben foglaltakat a felek magukra nézve kötelezőnek tekintették, melyet alátámaszt, hogy a havi átalánydíj megfizetésére 2009 márciusáig folyamatosan sor került. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperesnek mely követeléseit fogadta el. Megállapította, hogy e tételekből az alperes tartozása 61.768.690 forint, míg a cégcsoport más cégeinek az egyetemlegesség alapján fennálló tartozása - melyeket az érintett cégek, illetve felszámolóik elismertek és nem vitatottként nyilvántartásba vettek - 42.836.244 forint; ezen összegek megfizetésére a mai napig nem került sor a felperes részére. Az elsőfokú bíróság az érintett peres ügyek iratait beszerezte és megállapította, hogy a felperes az óradíj kimutatásának megfelelően elvégezte a jogi munkát.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutott - osztva az alperes álláspontját -, hogy a felperes a csődeljárásában bejelentett hitelezői igényén (77.493.804 forint) túl további követelést a jelen perben nem érvényesíthet, mivel az a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 38. § (3) bekezdésének a tilalmába ütköző keresetfelemelés lenne. A késedelmi kamatot a keretszerződés szerinti mértékben állapította meg, a Ptk. 301/A. § (1) bekezdésére is figyelemmel, míg a perköltség viselése tárgyában a pervesztesség, pernyertesség arányára tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, elsődlegesen a marasztalás összegének 27.111.130 forinttal (104.604.934 forintra), másodlagosan a felszámolásban vitatott hitelezői igényként nyilvántartásba vett 101.493.804 forintra történő felemelését kérte. Kérte továbbá perköltségének megállapítását a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján. Megítélése szerint az ügyvédi munkadíj csökkentésének jelen esetben nincs jogszabályi alapja, mert az ügyben 17 tárgyalás volt, nagy mennyiségű iratot, bizonyítékot kellett csatolnia, mivel az alperes a követelését rosszhiszeműen vitatta. Az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének második mondata szerint az ügy bonyolultságára tekintettel magasabb összegű díj is megállapítható lett volna, azonban ezen lehetőséggel nem élve az IM rendelt szerint kérte a munkadíjának megállapítását. Sérelmezte, hogy az ügyvédi munkadíj mértéke nem felel meg az ítélet indokolásában foglaltaknak. Utalt arra is, hogy az ítélet az általa lerótt illetéket is helytelenül tartalmazza, ugyanis 900.000 forint eljárási illetéket fizetett meg. Nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a Cstv. 38. § (3) bekezdésében foglaltak tilalmába ütközne a követelésének teljes mértékben történő megítélése. A bírói gyakorlat egyértelmű abban a tekintetben, hogy a felszámolási eljárásban nemcsak a felszámolási eljárást megelőző csődeljárásában érvényesített igény érvényesíthető, hanem a csődeljárást követően a felszámolási eljárásban bejelentett további követelés is. Ezen igényérvényesítéshez azonban az szükséges, hogy a folyamatban lévő peren túl a hitelező a felszámolási eljárásban is bejelentse a követelését és a regisztrációs díjat megfizesse. A felszámolás eljárásban a 2010. október 5-én kelt levélben 101.493.804 forint hitelezői igénye bejelentésre került, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett. A törvény által előírt maximális 200.000 forintos regisztrációs díjat befizette: 100.000 forintot a csődeljárásban és 100.000 forintot a

felszámolási eljárásban. Utalt a Kúria gyakorlatára is, miszerint a felszámolás kezdő időpontját követően csak a viszontkeresettel történő igényérvényesítést tekinti olyan új igénynek, amely a Cstv. 38. § (3) bekezdésének tilalmába ütközik. A felszámolási eljárásban mind a jogviszonyt, mind a becsült munkaórát határidőben megjelölte és a regisztrációs díjat befizette. A peres eljárást a felszámolást megelőzően megindította, a keresetváltoztatásnak nem minősülő keresetfelemelés, illetve a korábban becsült igény bizonyítási eljárás alatti pontosítása nem ütközik jogszabályba.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a felperes a csődeljárásban bejelentett hitelezői igény összegén túl további követelését a felszámolóval szemben a Cstv. 38. § (3) bekezdése alapján nem érvényesítheti, ugyanis az e rendelkezés tilalmába ütköző keresetfelemelés lenne. A felszámolóhoz 2010. október 11-én érkezett hitelezői igénybejelentés határidőn túl benyújtott követelésnek minősül, míg a további igények vonatkozásában - mivel a jogvesztő egyéves határidő elteltét követően kerültek előterjesztésre - a felperes igényt nem érvényesíthet. Határidőn belülinek csupán a csődeljárásban bejelentett 77.493.804 forint összegű hitelezői igény tekintendő, melyből 75.842.454 forint a vitatott követelés. Nem vonta kétségbe, hogy a felperes valóban befizette a felszámolási eljárásban a hitelezői igény bejelentéséhez és nyilvántartásba vételéhez megkívánt 200.000 forint regisztrációs díjat, azonban azt szintén határidőn túl, 2011. július 11-én tette. A hitelezői igény nyilvántartásba vételéhez és visszaigazolásához pedig a nyilvántartásba vételi díjnak a 40 napos határidőn belül kell megtörténnie. Mivel a regisztrációs díj befizetése 180 napon túl történt, így a felperes megsértette a Cstv. 28. § (2) bekezdés f) pontját, a 37. § (2) bekezdését és 46. § (6)-(7) bekezdését, ezért a fellebbezéssel érintett követelésre vonatkozó igénye alaptalan. Utalt a BH 2015. 15. számú eseti döntésére, amely a regisztrációs díj megfizetésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatot tartalmazza.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyalás mellőzésével bírálta el.

A fellebbezés túlnyomó részben alapos.

A keresetlevél benyújtásakor hatályos Pp. 146. § (1) bekezdése értelmében a felperes a keresetét az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig bármikor megváltoztathatja, feltéve, hogy a megváltoztatott keresettel érvényesített jog ugyanabból a jogviszonyból ered, mint az eredeti kereset, vagy azzal összefügg. A kereset megváltoztatását írásban kell benyújtani, vagy jegyzőkönyvbe kell mondani. A 2010. évi CLXXXIII. törvény 111. §-a iktatta be a 2011. március 1. napjától hatályos (5) bekezdést, melynek a)-d) pontjában megjelölésre került, hogy mely esetek nem tartoznak a keresetváltoztatás körébe, továbbá a 112. § beiktatta a Pp. 146/A. § (1) bekezdését, mely rendelkezett a kötelező jogi képviselő esetében az általános szabályoktól való eltérésről. Ezen rendelkezések azonban csak a 2011. március 1-jét követően indult eljárásokban alkalmazható, így jelen ügyben a felperes a Polgári perrendtartás szabályai szerint keresetét a tárgyalás berekesztését megelőzően akadály nélkül megváltoztathatta.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás kezdő időpontja után a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést a Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. A (2) bekezdés értelmében a felszámolás kezdő időpontja előtt indult peres és nemperes eljárások a korábban eljáró bíróság előtt folytatódhatnak. A követelés érvényesítéséhez, a hitelezői igényként történő nyilvántartásba vételhez a Cstv. 28. § (2) bekezdés f) pontjának, 37. § (1) és (2) bekezdésének, valamint a 46. § (5) és (7) bekezdésének együttes helyes értelmezése szerint az

szükséges, hogy a jogosult a követelését bejelentse a felszámolónak és befizesse a nyilvántartásba vételi díjat, mint ahogy erre a Kúria K-H-PJ-2012-767. számú és a BH2015. 15. szám alatt is közzétett Gfv.VII.30.158/2013. számú határozatában is rámutatott. Ezen igényt a felperesnek 40 napon, de legkésőbb a felszámolás elrendelésének közzétételétől számított 180 napon belül kell megtennie; a 180 napos határidő elmulasztása a Cstv. 37. § (3) bekezdése alapján jogvesztéssel jár, e határidő elteltével a követelés megszűnik.

A felperes keresetét az alperes felszámolásának 2010. augusztus 26-i közzétételét megelőzően előterjesztette az elsőfokú bíróságon. A felszámolási eljárásban az igény bejelentésére nyitva álló 40 napos határidő 2010. október 5. napján járt le, a felperes ezen a napon a felszámoló részére ajánlott levélben igényét bejelentette. A 40 napos határidő eljárásjogi jellegű határidő (Fővárosi Ítéltábla 15.Pkf.43.239/2014/3.), így a Pp. 105. § (4) bekezdése alapján e határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni. Az alperes arra is hivatkozott, hogy a felperes a regisztrációs díjat a 180 napos határidő leteltét követően fizette meg. A per adatai alapján minden kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a csődeljárásban a felperes 100.000 forint regisztrációs díjat megfizetett. A Cstv. 46. § (7) bekezdése szerint a követelések nyilvántartásba vételének feltétele, hogy a hitelező a követelése 1%-át, de legalább 5.000 forintot, és legfeljebb 200.000 forintot a bíróság Gazdasági Hivatala által kezelt elkülönített számlára befizessen és ezt a felszámolónak igazolja. Ha a felszámolási eljárást közvetlenül csődeljárás előzte meg, és a hitelező a követelését ott bejelentette, és kifizette a nyilvántartásba-vételi díjat is - mint jelen esetben is -, a felszámolási eljárásban a követelést nem kell ismételtén bejelenteni, azonban a felszámoló felhívására meg kell fizetni a díjkülönbözetet. Nincs elzárva a hitelező attól sem, hogy a felszámolási eljárásban a Cstv-ben írt határidőn belül további hiteligényt jelentsen be. Az iratoknál fellelhető 2013. október 15. napán kelt felszámolási közbenső mérleg a felperes részéről 101.493.804 forint bejelentett követelést tüntetett fel. Mindezen adatokból megállapítható, hogy a felperes részéről a hiteligény bejelentése, a nyilvántartásba vételi díj megfizetése, ezáltal a követelés felszámoló általi nyilvántartásba vétele 101.493.804 forint tekintetében megtörtént, így a felperes követelése a fenti rendelkezések alapján csupán 3.111.130 forint vonatkozásában szűnt meg, ezért ez utóbbi összeg vonatkozásában az elsőfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyesen utasította el a keresetet. A fellebbezéssel érintett további 24.000.000 forint tekintetében a felperes keresete jogalapját és összegét igazolta, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperes marasztalását 101.493.804 forintra és az elsőfokú ítéletben kitett kamatára felemelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása kihatással volt az elsőfokú perköltség mértékére is. A felperes 97%-ban lett pernyertes, így a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes pervesztesség, pernyertesség arányában köteles a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával a felperes perköltségének megfizetésére. A felperes a lerótt 900.000 forint kereseti illetékből 873.000 forintra tarthat igényt az alperestől.

Az alperes - szintén pervesztessége arányában - köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a)-b) pontjai és (5) bekezdése alapján meghatározott perköltségét, melyet az ítéltábla a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelte a jogi képviselő által kifejtett tényleges tevékenység mérlegelésével. Tekintettel volt arra is, hogy a felperest a tagja képviselte.

A fellebbezési eljárásban a felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, így a lerovandó 2.168.900 forint fellebbezési eljárási illetékből - szintén pervesztesség, pernyertesség arányában - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam javára külön felhívására a felperes 248.900 forintot, míg az alperes 1.920.000 forintot köteles megfizetni.

Budapest, 2016. július 5.

. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: